

Siratóének

Sötét pókokat köhöghetnék ki egész reggel,
az álmatlanság e drága barátait, a gyertyatartókat,
belső lényeimet. Kezdetben Isten nem tett különbséget: ember, hal, csalán.
Kinyitná a bagoly szemét, s átlátszó hegyet bámulna.

Reggel, az ég sötét szilvája szétterjed a testen.
A fej a nap körül forog s a falevelekbe
írja vénségét.

(2009)

ORCSIK ROLAND fordításai

DORTA JAGIĆ

Barbara

azon a kora délutánon a kávézóban a terminál fölött
az én drága Barbarám, akit csak úgy becézek: Barek
Nick Cavetól, a Shrek 2-től és a Bibliától függetlenül
arra jött rá, hogy people aint no good.
én kakaót kortyoltam, ő sírt, hörpölte a sós kapucsínót.
így, felduzzadt, karikás szemekkel ült az ellenfényben
panaszkodott afelől, hogy húsz éven át hitte: az emberek stréberek
s csak néha, valami csoda folytán történhet velük valami ocsmányság
mintha nem is kávézóban lennénk
retorikai kérdést tett fel (Jób módjára) hogy hát hogyan is
követhetett el valami ilyen nagy disznóságot
és ráadásul ezt többször is. ő. ő, aki egész életében hitte, hogy ő a jószág és az
erkölcs
megtestesülése.
ő. ő, aki egész életben hitte, hogy ő az emberségesség megtestesülése.
ennek nevében megittunk még egy elsózott kávé.
győzködött: anyukám, ez nem is én voltam eddig.
én legyezőt hajtogattam a cukor papírzacskójából és hepi voltam

hogy magához tért és rájött: az emberek a gonoszak
és önmegváltásra van szükségük .
mint a kulcsfontosságú messzindzser a Mátrixban
az asztal fölé hajoltam és
kimondtam a forradalmi igazságot
hogy minden meg nem mentett emberben lakik egy,
legalább egy szürke szörnyeteg.
egzaktul mondván: egy fellázadt angyal.
hallgatott, de nem volt meglepve.
(ez alkalommal nem tűntem fanatikusnak.)
a vendégek rég elmentek haza és a pincér bezárta a kávézót.
elmúlt az ősz, s hát egy új év is.
a bátyja munkát talált, a nővére férjhez ment.
ő tovább ült és sírt. ó emberek, minő kegyelem, felkelt és kiment, jézusba
(2001)

Néma csöndpercek az adón

a világ összes ganglikus szerve közül
a legidegesebbek a háziasszonyok.
még ha a legbékésebbnek tűnnek is
köntösük zsebében körmükkel morzsolják a tésza-sakk-királynőket
híres hallucinációikat
a konyhai izzók hatvanhat wattos
folytonos fénye okozza.
Kötényük alatt viselik bimbókkal ékes testüket
szemükben zöld csomagolópapírban pedig koraszülött csecsemőik árnyait
őrszentjeik egy kissé bugyuták
és testüknek sony tévé alakja van.
a délelőtti órákban
ha egészségesek
a háziasszonyok pajzsmirigye kiválasztja
utolsó kívánságát egy hispán szappanopera hősének.
mikor végül a dehidráltágtól kimúlnak
haláluk a transzmitterekben tónusos interferenciát okoz.
(2002)

Hátsószándék-vadászok páholya

az biztos,
hogy még él a süket füvesemberek hagyománya,
akik az egészséges fülekből kilopják a viaszt.
s teszik ezt különféle piócák segítségével
a vermekben a pályaudvarok büféje alatt
esténként szemüket bekötve a viaszból ízes, édes teát főznek.
amit aztán hajnalban éhomra isznak ki,
hogy holdkórosan sétálhassanak az utcán, kihallgassák és
és rögzítsék, megjegyezzék gondolatainkat, hogy ettől
e világ egyedüli szakértőivé válhassanak végül.
mégis, az emberi végzetet szignifikánsan nem befolyásolják,
mivel ezek a furcsa gnosztikusok megvetnek minden emberi tevékenységet.
amazóniai esőerdőkben nyomtatják titkos újságjaikat
kizárólagosan beavatottak számára.
sajnos, ünnepi gallérjaik csapkodásának zaja
elüldözi kémjeinket
ezért igazából nem tudunk többet róluk.
legapróbb nyomaikat csak az ősz gyűjti össze,
hogy majd a halál után beleépítsék a transzkontinentális autóútba.

(2002)

Mi madarak, és halak, és szavak

kezdetben
mint a teremtés lelke
mi madarak a keresztből repülünk ki éppen hogy kirepültünk a keresztből
sötét vizek fölött lebegünk
csőrünk még nem lévén tisztában velünk

megható kitartással dolgozzuk ki évekig a puskagolyó és golyóálló, minden falon
áthatoló sárga műbőr testecskenk számára elfogadható zuhanást is, repülést is, zu-
hanást is

soká tart, míg végre felismerjük saját szelünket
és megtanulunk csókolózni vele
a hason a villámokban és
a rubik kockával a földön
míg el tudjuk választani a tengertől a földet
és a talajon
felfújni a sűrű légteret
amely miután felrepülünk a tereken lisztfelhővé áll össze,
s aztán láthatóvá válnak
a mindenki számára emészthető élő szavak golyói

(2007)

31. születésnap

ha azon a reggelen, legfeljebb a 31-ik születésnapod volt,
fel sem keltél a tortából
az ágyból, mint isten gyermeke
zekében, kioldódzott piros korcsolyában
gondjaid
felhalmozódnak, mint a foltok a szemüvegen
valami, mint mikor az öreg farkas bőre kikérgesedik a táskán,
a nadrág patentján
beleakad a körömbe, mobilba, pénztárcába
és zavarja az úrból jövő jeleket
amiket egy feltámadt legfelsőbb lény küld neked
ilyen napokon bezabálsz csirkéből ebédre
és leülsz átlagos tyúkverseket írni
a nyakadban növekvő feszültség miatt
a cetina folyó vízállása miatt
felhívod a szerkesztőt, unokanővéredet
és a még életben lévő nagyanyádat
de egy kis mocskos szörnyeteg
összekuporodik a méhben
halkan sír és feketét iszik
az alkonyba üvölt a hónalj alatt
ám este felhasít téged és megtölt kövekkel
még ha ő is az, aki vicces és halott

másnap a vadászok s a földmérők az ablakban méricskélik
ez alkalommal a gondoskodás
mennnyivel nem tudta meghosszabbítani
az ünneplő életét legalább egy
vérfoltos könyökhosszal.

(2007)

TERÉK ANNA fordításai

OLJA IVANČEVIĆ SAVIČEVIĆ

*

a kádban megnő a lábam. elhagy engem a lábam. tegnap még megérintettem a tal-
pammal a fejem búbját.
elhagy engem a lábam, vagy csak a fejem emelkedik el a földtől.
nem tudom, mi történik, de a felső polc könyvei találkat adnak nekem.

(2007)

*

apa éjjel-nappal nyitva tart. hozzá beállíthat a vers. leheveredhet nála az isten,
hogya elfárad.
átsétálhat rajta a szerelem, akár egy üres szupermarketen.

(2007)

*

ezen az estén viskójába tévedt egy kutya, aki sópikkelyes szánt húzott magával.
– majd felkeres egy férfi – mondta – akinek bordáimhoz illik az uja.
kisöpörte a viskót, bekente testét és a kutya bundájából kiúzta tenyerével
az éjt.
a jégtörők közé csúszott a tetőről a hold, az a lázas, kékes sörényű nő
az övéből borotvát húzott elő, és felszelte magának, meg a kutyának a telet.

(2007)